

LBRIS

We know
books

GRACE

Lumea lui
Papuselle

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2025

CUPRINS

Uvertura și Vorbe de Duh	5
<i>A fost o dată Rebirth.</i>	6
1. La agățat	11
2. Frumoase din provincie	17
3. Viața de cuplu cu Făt-Frumos	21
<i>De-ale Tenderness-ului și Vraja</i>	21
<i>Mic intermezzo</i>	22
<i>Praf și pulbere</i>	23
4. Grobianul viciat	26
5. Dragostea unei surori	30
6. Altă scenă din trecut	40
7. O altă discuție, altă zi	44
8. Explicații salvatoare către Gene	49
<i>Alte sfaturi prețioase?</i>	55
9. Lumea lui Papuselle	62
10. Cum am zis, din nou, DA!	71
11. Luna de miere	75
<i>A opta zi de chin</i>	77
<i>Ziua a noua</i>	80
<i>Echilibrul/dezechilibrul</i>	82
<i>Ziua 10</i>	83
12. Mama lui Papuselle	89
13. Taraba Timpului	91
14. Gânduri din mintea lui Albert	103
15. Aniversarea	106
16. Despre alcool, sfaturi și povești	124
<i>Sfat de la mama lui Papuselle</i>	124
<i>Sfat de la Mireille din Paris</i>	128
<i>Sănătatea mintală și consumul de alcool</i>	130
<i>Efectele asupra organismului</i>	131
17. Papuselle sărbătorește	133
<i>Halucinațiile lui Wind</i>	136

<i>Tortura</i>	138
<i>Păzitorul de Aripă</i>	139
<i>Mama lui Papuselle și Povestea lui Rodelle</i>	142
18. Ziua lui Albert	146
19. Din nou pe arătură	148
20. Scena Acuzelor	158
21. Caracterizarea lui Papuselle	175
<i>Povestea lui Papuselle</i>	182
22. Gură de aer cu Snow	187
23. Exorcizarea lui Papuselle	190
<i>Dileme existențiale și nevoia de răspunsuri</i>	197
<i>Discuție Kate</i>	199
<i>Liberul arbitru</i>	200
<i>Mesaje suport</i>	202
24. Răbufniri	207
25. Sesiune și mindfuck	215
26. Aleluia!	217
<i>Nu mă abandona, am nevoie de tine</i>	222
<i>Redemption</i>	228
<i>Să fie Stockholm?</i>	234
<i>Scene din terapie</i>	238
<i>Capcana narcisică</i>	240
27. Speranța!	244
<i>Revederea din provincie</i>	248
<i>Jurnalul</i>	249
<i>Experiența jenantă de la centru vestit de recuperare</i>	269
<i>Revenirea</i>	272
28. Altă ciudățenie	277
<i>Vizualizarea aurei</i>	278
<i>Gânduri din neant</i>	279
<i>Înaintând în terapie</i>	286
<i>Cearta</i>	287
<i>La o săptămână distanță</i>	289
<i>Nu te uita la realitate, uită-te la fantasmă</i>	295
<i>Spre frică, tot înainte</i>	295
<i>Diagnostic obscur. Sau tulburare bipolară?</i>	296
<i>Primele zile</i>	297
<i>Gaslighting</i>	299

<i>Hipersexualitatea</i>	301
<i>Stimulente</i>	301
<i>Critica, certurile și furia</i>	302
<i>Izolarea victimei</i>	303
<i>Stagiul final</i>	304
<i>În loc de concluzii</i>	305
<i>Theta și ceva speranță</i>	305
<i>O fi Peter Pan?</i>	307
29. La mulți ani, Papuselle!	314
<i>Stare de vinovăție</i>	321
<i>Mulțumesc, Doamne!</i>	324
30. Călătoria spre capătul speranței	325
31. Scena de Aniversare de 1 an!	335
<i>Scopul e Rebirth</i>	343
32. Alte povești din spital	351
<i>Pelerina diavolului și un pic în Lala Land</i>	372
<i>Restaurarea eului, ritmului natural în acord cu El</i> ...	382
<i>Pacea eului</i>	383
<i>Zbaterea și o vizită scurtă prin</i> <i>trauma bonding: pathemata mathemata</i>	385
<i>Începutul sfârșitului</i>	397
<i>Here we are</i>	398
<i>Părintele stareț</i>	403
<i>Politia demonilor</i>	403
<i>Prețul plătit pentru dragoste este mâhnirea</i>	404
<i>Duelul modern între un dependent</i> <i>și un codependent</i>	408
<i>Tatăl lui Papuselle – complet absent</i>	409
<i>Abatorul uman</i>	419
<i>Mama lui Papuselle, caracterizare succintă</i>	421
<i>Dragă, Papuselle – un alt fel de rămas bun</i>	430
<i>Păpușa bolnavă</i>	442
<i>Primum non nocere</i>	445
<i>Noblesse oblige</i>	445
<i>Grobianul cuceritor</i>	449
<i>Zbaterea zbaterilor</i>	452
<i>Declarația unei codependente</i> <i>și luminița de la capătul tunelului</i>	460
Epilog și TRIO, plus un fel de speranță	465

UVERTURA ȘI VORBE DE DUH

„Și-o să plângi. Și-o să-ți fie dor. Și-o să regreti. Și-o să pierzi. Și-o să pleci. Și-o să te doară. Și-o să înveți. O să înveți să trăiești cu toate. O să înveți să privești oamenii în ochi și să le înfrunți cuvintele nedrepte. O să înveți să mergi drept și sigur pe tine. O să înveți să lași oameni în spate și să-ți continui drumul. O să înveți să fii puternic.”

H. FILIPESCU

Lucifer înseamnă purtător de lumină. Răul face mereu ca întunericul să pară întotdeauna ca lumină și lumina ca întuneric.

Când vă supără ceva și aveți o reacție emoțională puternică, disproporționată, înseamnă că umbra a fost expusă.

Umbra noastră este ceea ce refuzăm să vedem despre noi și ceea ce nu vrem ca ceilalți să vadă. Când nu știi cine ești, respingi iluminările și le trimiți în viitor, într-un posibil sistem cu recompense și pedepse, un sistem fără câștigători.

Raiul este ACUM și pierderea lui este Iadul, tot ACUM.

Adu-ți aminte: Amnezia are consecințe. Noi suntem cel mai mare dușman al nostru când refuzăm să acceptăm suferința legitimă. Negarea durerii duce la nevroze și aduce de zeci de ori mai multă suferință. Partea spirituală trebuie deblocată din interior, nu stând afară și dând cu pietre. Înainte ca adevărul să te facă liber, el te face nefericit, în multe momente, durerea e necesară, dar nu indispensabilă.

Păcatul și harul sunt două fețe ale aceleiași monede.

I s-au iertat păcatele pentru că a iubit mult – încercările eșuate de falsă iubire i-au devenit școală și trepte spre o iubire uriașă.

Managementul păcatului: Dacă nu ești perfect, atunci tu ești cel care greșește.

Nu înseamnă că ceva este adevărat doar pentru că este pe placul oamenilor.

Mergem mai departe în moduri pe care nu le înțelegem, prin lucrarea tainică și tăcută a harului. Lui Dumnezeu nu-i pasă al cui e meritul, atâta timp cât continuăm să creștem. Să ai răbdare este ca atunci când reușești să înveți o piatră să vorbească. Doar prin cădere înveți cum să te ridici din cădere. Traumele se transformă în răni sacre care te eliberează pe tine și pe ceilalți. Luptele din prima parte a vieții întăresc egoul și creează putere falsă (*soldat loial – care nu a înfruntat pericolul – loial pentru noțiunea de acasă – nu cunoaște alt sens în afară de zona de control*). Luptele din a doua parte a vieții înfrâng egoul, pentru că, de data asta, câștigă Dumnezeu.

Egoul detestă să piardă, chiar și în fața Lui.

Dragostea necondiționată va avea ultimul cuvânt.

A fost o dată Rebirth.

Adesea, vinovăția nu apare ca urmare a unei greșeli pe care am făcut-o, ci din sentimentul că „eu sunt greșit”.

În realitate, e o formă de anxietate. Așadar, vinovăția se învață.

Umbra are și ea voință proprie. Ce ne oferă satisfacție durabilă, plăcere susținută și susținătoare. Dorința este motorul rotitor al lucrurilor. Heraclit a afirmat că totul este foc și noi ardem perpetuu. Să arzi mereu cu o flacără la fel de durabilă precum o piatră prețioasă, să menții extazul. Aceasta

este o viață de succes. Dorința este ceea ce dă startul vieții în fiecare zi. Încotro ne mână?

În infernul lui Dante, cei ce sunt cuprinși de dorință compulsivă sunt suflați înainte și-napoi de vânturi puternice. Mereu la mila vântului puternic ce va veni, și nu-și pot stăpâni propriile suflete. Dorința este omenească, devine patologică doar când ajunge să ne domine. Mistuie totul și nu pune preț pe ceea ce dănuie. Natura haotică este distructivă pentru sine, pentru relații și pentru liniștea sufletească. Furia este o reacție ce apare în mod firesc în urma unor răni, traumatisme și nedreptăți ale vieții, care devine patologică când este nestăvilită și neechilibrată de opusul ei.

Emoția compensatoare nu mai poate să țină în frâu mânia.

Cine sunt eu, dincolo de trecutul meu, dincolo de rolurile și obligațiile mele?

Ce se manifestă în lume prin mine?

Nu mă aflu aici doar pentru a mă adapta lumii.

Efortul pe care-l faci atinge/influentează profund nu doar viața ta actuală, ci și descendența ta genealogică.

Jung a spus că cel mai mare păcat al nostru este trăirea în inconștient.

Conștientizarea este dificilă, și însoțită de conflicte semnificative.

În același timp, o viață trăită în inconștient este mai periculoasă pentru sine și pentru ceilalți. Tocmai efemeritatea noastră ne pune problema însemnătății și face ca viața asta să conteze. Dacă am fi nemuritori, am trăi, pur și simplu, în infinit, secole la rând. Timpul și alegerile noastre nu ar însemna nimic. Carl Jung considera că viața asta este un scurt răgaz între două mistere. În acest răgaz să aducem lumina!

Problema cu inconștientul este că e inconștient.

În fiecare zi lăsăm în urma noastră o cărare alcătuită din consecințele alegerilor determinate de inconștient:

Ceva trage sforile,

Ceva ne face să visăm,

Ceva se întâmplă.

Suntem ghemme de ață și ne deșirăm constant până când ni se termină ghemul.

Unii avem mai mult fir. Alții mai puțin. Cert este că deșiratul face parte din regulile jocului.

Provenim din ghemmele părinților noștri, căci firele lor s-au împletit cândva și din iubirea lor, am luat naștere noi.

Noi, la rândul nostru, ne împletim și ne deșirăm în emoții.

Acestea sunt singurele care contează!

Căci ele ne asigură trecerea dincolo. Dar atenție: tot ele, atunci când nu le îndreptăm spre casă, ne vor aduce sfârșitul mai repede. Când ne consumăm inutil în mărunțiș, când inima ne bate mai tare pentru senzații materiale trecătoare. Când luptăm pentru o normalitate impusă de cei ce nu vor să dezvăluie că noi avem alt sens aici. Când faci totul pe dos față de legea firii, atunci ghemul ți se termină și tu vei rămâne agățat, încurcat în materie menită descompunerii, nu eternității.

Emoțiile noastre vor fi și ele contabilizate și adunate în planul comun de regăsire.

De ce suntem aici?

Vă veți întreba și voi, cum m-am întrebat și eu, când într-un vis, îmi vedeam părinții iubindu-se, luptându-se cu viața, cu obiceiurile și durerile, cu patimile, cu bolile, cu neîmplinirile, cu lacrimi și senzații oferite de percepții, cu bucurii, cu speranță, cu resemnare, apoi dispărând în nemurire, când firul lor s-a consumat.

Pentru ce trebuie să asistăm Noi la aceste neputințe?

De ce să-i vedem dispărând? Unde se duc când ața dispare?

Cine ține ghemul? Cine hotărăște cât de lung e firul care ne păstrează aici prinși în frici și îngustime? Pentru ce ne

aruncăm în agonie și agoniseli? Oare despre depășirea fricilor este vorba?

Să ni se împrăștie așa în mii și mii de temeri, peste a putea apoi să trecem fără să te înspăimântăm? Binele și recunoștința sunt lăcașuri pe care vrem să le vizităm, să le locuim. Sunt singurele forme de casă pe care le putem cunoaște. Doar acolo, ghemul de ață nu se deșiră în nimicnicie. Acolo, firul rămâne, și el va lega mai mult bine din ghemul comun.

Noi suntem aici pentru a ne transforma. Primim un corp de probă și un ghem de ață. Fusul din care mama torcea cu atâta dragoste este calitatea ghemului tău. Rămâi puternic și depășește frica.

La final, când cartonul care ține așa ta se va descompune, tu vei fi contribuit deja la firul emoțiilor globale de iubire. Acolo e casa ta. De acolo vii, într-acolo te îndrepti. Acolo te vei reîntâlni cu tot ceea ce iubești!

Eram martora iubirii părinților mei.

Îi priveam cu admirație și mă gândeam că, inclusiv în anii de bătrânețe, ei încă își mai poartă unul altuia de grijă. Mama îl îndemna pe tata să poarte ceva mai gros, că vântul pișcă odată cu lăsarea serii, tata îi ducea mamei apa cu lămâie și se priveau unul pe altul în forma aia de iubire totală, reală!

Ei nu-și dau seama, dar au păstrat, în ciuda timpului, acel ceva care i-a ținut împreună până azi.

Și nu le-a fost viața deloc ușoară, și au stat despărțiți o perioadă, au făcut copii împreună, pe care mai mult mama i-a crescut. Și tata a avut probleme cu alcoolul ani de zile și a așteptat toată viața o avere care nu a mai venit. S-a hrănit cu iluzii și a cutreierat în lung și-n lat în căutarea unei vieți pe care și-a ratat-o acasă. Noi am crescut fără el, mamei nu i-a fost sprijin. Și cu toate astea, cum au putut acești doi oameni să rămână unul lângă altul, în ciuda vicisitudinilor și intemperiiilor vieții ăsteia? Eu de ce nu reușesc să mă adun lângă

cineva și să sper măcar să primesc din mâna omului pe care-l iubesc, apa cu lămâie, iar eu să-l răsplătesc cu căldura privirii mele? Să am și eu parte de un om lângă care să îmbătrânesc și să experimentez timpul în atemporalitatea lui?

Unde ești, alesul meu?

Te caut și nu te găsesc!

Și tot rătăcesc și afirm tare asta pentru că vreau ca acum să mă simți. Ai auzit?

Îmi repet: oare e posibil să trăiesc și eu așa ceva? Să ajung să am alături acea persoană cu care să împart totul? Să stau cu grija ei și să-i spun să nu se așeze pe o piatră rece, să nu răcească, să-i fie bine. Să ne ținem de mână până la final? Să o iubesc, să-mi fie drag să-i aduc un ceai cald, să am ochii plini de frumusețe emoțională pe care s-o pot descifra în inima lui.

Visez,

Sper,

Visez din nou!

Caut? Oare o caut?

Îl vreau, dar e pierdut.

Doresc să sper?

O iau de la capăt, din nou și din nou.

Gata cu lacrimile, sus să ai inima, Wind.

1. LA AGĂȚAT

Singură într-un oraș mare, pierdută în gânduri și fără speranță și sens, dezamăgită de experiențe obositoare și, aparent, într-un blocaj mai mare decât mi-l pot explica. Stau într-o cameră și mă uit pe pereți, asta după ce am parcurs câteva sute de pagini dintr-un tratat pe care-l voi folosi în scrierile mele. Mă uit în gol, deschid telefonul și îmi pică ochii în ecran când văd o postare a unui crai. Un om tare frumos. Un om pe care l-am mai remarcat cu niște ani în urmă. Mă tentează. Văd niște trăsături drăguțe și un text atractiv, scris de un bărbat care pare că are în cap ceva mai mult decât ce-am experimentat până atunci și simt nevoia acută să-i scriu. Să-i spun ce văd. Să mă bag și eu în seamă, oricum mi se pare că nu am eu șanse, că nici în urmă cu niște ani nu aș fi îndrăznit să-l abordez, dar cu toate astea, mă încumet.

Oare ce poveste ascunde acest om? Mă va lăsa să pătrund în tainele vieții lui?

— Mi-am permis să-ți dau cerere, fără să te cunosc. Te-am văzut online, însă sunt mai mare decât tine și cu multe treburi neplăcute din urmă. Eu mă repar scriind. Public cărți, scriu despre experiențele mele, iar în felul ăsta mă și vindec. Îți doresc succes în tot ce-ți propui și să rămâi autentic. Nu e deloc ușor când suntem toți în aceeași oală, iar unii strică permanent tot ce e bun.

— Și dacă ești mai mare ca vârstă, ce? Și dacă te reperi, unde e problema? Mi-ar face plăcere să îmi spui mai multe despre omul care ești, nu doar despre problemele omului care ești. Întregul poate fi mai interesant decât îți imaginezi.

— Undeva e o rădăcină, dar trebuie curaj să sapi în profunzime și să vezi unde e sursa. „Problemele” ne transformă în diamante sau, mai degrabă, modul în care reușim să le gestionăm. Despre mine, ca om: artist, *blogger*, antreprenor, *coach* de emoții, pasionat de lectură. O căsnicie eșuată după câțiva ani, fără copii, deși am vrut, dar nu am reușit. Poveste lungă. Încă două relații lungi și una m-a amuțit și șocat totodată. De acolo mi se trage pasiunea pentru scris. În rest, muncesc mult. Mi-am mutat părinții la țară și merg să-i vizitez cât de des pot. Sunt bătrâni și stau mereu cu grijă. Îmi plac animalele și nu prea mănânc carne. Desigur că sunt și anemică :) Dar de la lipsa de iubire și sens, nu de la alimentație. Am idei faine creative și public din când în când, însă nu fac bani din asta. De fapt, nici eu nu am bani, dar nu e asta scopul.

— Astea sunt treburi de psihologi. Ția nu sunt oameni :))) Personal, psihologii și terapeuții din categoria asta (*fără să generalizez, totuși, în totalitate*) mi se par niște bombe cu mâini și picioare. Persoane cărora le ticăie un ceas și care bubuie la cel mai mic stimul contrar doctrinei.

— Nici măcar glumele nu le pot traduce decât prin grilele alea prost formulate, în mare parte.

— Descopăr talente și merg până în pânzele albe să scot la lumină ce e de scos. *Anyway*, am acum romane în lucru de care sunt chiar mândră. Primul meu roman deja nu-mi mai place. Prea multă dramă. Îl definesc acum ca: Labirint de emoții stupide

— Nu îmi dau seama dacă îmi ceri părerea sau nu (*mi-o vei da tu, cândva*).

— Concluzionam, mai mult pentru mine. Eram doar ironică!

— Dar nu eram sigură dacă erai în așteptarea unui răspuns, subiectiv, desigur, de la mine, sau nu.

— Stai liniștit. Simte-te în largul tău când comunici cu mine. Dacă vrei să fii subiectiv și subiectul discuției cere, o faci și gata. Dacă nu, aia e.

— E un film românesc recent, care se numește „Coborâm la prima” și o replică faină spune: „Omul trebuie să stea drept, în lumină, să îl vadă toată lumea”.

— Omul, așa cum e el, stă din ce în ce mai ascuns, în tenebrele gândirii. Adesea prins în frustrări și temeri mai mari decât poate duce. Omul se maschează pentru ceilalți, să dea bine și se ascunde de propriul sine. La un moment dat, poate ajunge să nu se mai recunoască decât prin lentilele altora.

Este ideal ca omul să fie puternic și autentic și cu totul pe față și în felul acesta să stea drept și să fie la vedere cu tot ce are. Bune și mai puțin bune.

— Personal, sunt de acord cu „tot înainte”, dar prefer curajul – speranței. Bărbații au, genetic, o atitudine mult mai simplă. Noi suntem programați genetic pentru război – unde... se poate întâmpla orice. „Orice” însemnând viu sau mort, da sau ba, succes sau insucces. Nu prea abordăm nuanțele :)).

— Am citit Gena egoistă a lui Dawkins și știu foarte bine la ce sunteți voi programați cel mai bine :)). Iar la partea cu nuanțe e teroare, mai ales pentru unii. Nici nu te-am întrebat cine e omul din tine.

Am exclus din start posibilitatea de a te cunoaște pentru *dating*.

So, make it simple

— Nope, nu ai exclus nimic. Asta e o minciună (*nevino-vată, dar tot minciună*) rămâne. Mi-ai scris pentru că ai vrut să vezi ce e de capul meu.

— Nici nu știu de ce am scris. Pur și simplu că mi-a plăcut ce ai scris și te-am adăugat la *friends* fără să zic nimic. Voiam să te felicit și să-ți urez succes.

— Gata, suntem două cunoștințe de pe net și așa vom rămâne, indiferent ce... indiferent ce! Acum putem continua, relaxați, conversația

— Era o glumă, dar despre o blondă care căuta un partener: să fie înalt, să fie frumos, să fie cu bani, etc. Și sună un pitic la ușă și îi spune supărat: „Am venit să-ți spun că pe mine să nu contezi!”

— Haaaaaaaaaaaaa, ce bun e!

— Fix așa :)

Relaxați, fără să cerem sau să așteptăm ceva :)).

— Păi ți-am cerut eu sau am exprimat eu ceva așteptări? Nu. Nici tu nu ai făcut-o.

— Dar am specificat de unde te-am cules :)). Tu căutai ceva, nu eu!

— O să te cred pe cuvânt. Vrei să aflu povestea mea, cauți inspirație, oameni faini. Îmi face plăcere să comunic cu tine.

— Pot să-ți fac eu succint un portret. În momentul ăsta ai griji, preocupări recente, temător, mai ales din punct de vedere personal. Este posibil să fi fost crescut de o bunică, mai mult? Cineva care te-a iubit nespus, dar care ți-a transmis temeri care s-au înrădăcinat în *modus*-ul tău *operandi*. Din punct de vedere personal nu ești fericit, ori ai trecut recent printr-o decepție, ori despărțire recentă. O tristețe fără margini, tot pe latura personală. Deși ai trăsături foarte frumoase, există o discrepanță, o asimetrie pe partea stângă a feței (*cea care are legătură cu emoțiile, cu planul personal*). Din punct de vedere personal ai acumulat, de-a lungul vieții, multă tristețe, dezamăgire, plus un eventual șoc emoțional care te-a dat peste cap, chiar un deces recent în familie. Umbrele pe care le văd sunt semne că nu dormi, nu te odihnești suficient din cauza preocupărilor, grijilor pe care le ai de gestionat. Ai prieteni vechi pe care te poți baza, dar ești mai degrabă introvertit, nu socializezi cu oricine și nu oricum. Ai principii solide după care te ghidezi și valori la care nu renunți, chiar dacă nu toate sunt bune pentru tine. Preferi, mai degrabă, imaginea de ansamblu, detaliile te cam plictisesc și nici nu stai bine cu

răbdarea. Ai ceva emoții captive, neexprimate la timp, care nu-ți dau pace acum.

În rest, determinat, perseverent, stabil în a face ce-ți propui, consecvent. Extrem de pretențios, mai degrabă la oameni, dar și la anumite feluri de mâncare, gusturi, îmbrăcăminte, habar n-am. Nu-ți prea place singurătatea pe termen lung. Depui efort în comunicare și îți plac provocările. Ești mai degrabă ascultător selectiv și te deranjează sunetele înalte, dar te poți concentra la cuvinte dacă se țipă, urlă, zbiară în jur. Și mai ai treaba asta cu controlul. Te plictisesc mesajele stupide, preferi să ascuți ceva care-ți stimulează inteligența și te ține în priză. Cum fac eu acum!

— Bun. Nu știu și nici nu contează cum și în ce fel ai creat descrierea asta. În proporție de 90-95%, ai dreptate. Cel puțin, dacă e să iau în considerare imaginea mea despre mine însumi.

— Poate că de asta ți-am și scris. Rar funcționez așa. De regulă, stau în banca mea și rumez la ideile pe care vreau să le torn în romane sau sunt peste măsură de ocupată în proiectele mele. Am făcut în așa fel încât să nu am deloc timp liber. Ca un fel de pedeapsă, așa. Și eu am ciudățeniile mele, dar mi-am adunat o bună parte din curaj să îți spun să rămâi autentic, să ai grijă de tine și de sufletul tău. Din ce văd, ești un om fain și destul de încercat pentru anii tăi. Ca să reformulez: Tot înainte cu curaj, dar și cu speranță!

— Mulțumesc mult, Wind. Simplul fapt că ai luat din timpul tău pentru a-mi oferi mie niște gânduri, înseamnă ceva pentru mine.

— Să fie de folos!

La o oră distanță:

— Bun, zise el, am vorbit eu despre mine, ai vorbit tu despre mine, dar nu simți nevoia să vorbești tu despre tine? *(cât ai putut să ghicești ce sunt).*

— Tu nu ai vorbit despre tine. Eu am făcut asta :)) Și am făcut analiza TA.

— Aș spune că îmi doresc copii, o soție jucăușă, creativă, blândă, copii expresivi și haioși cu care să mă joc și de acțiunile cărora să mă amuz continuu. Și toate astea într-un cămin... „o casă pentru soare”¹, cum spunea Mihail Sebastian.

— ...

Soarta a făcut ca zborul înspre Paris să se anuleze și iată cum m-am trezit că îi zic omului pățania. Bineînțeles că am primit invitația să vin spre el și asta am și făcut.

Așa că, mergi din Paris în provincie, *mademoiselle* Wind!

1. O replică bună de agățat.

2. FRUMOASE DIN PROVINCIE

Entuziasmul mă cuprinde și, peste tot, parcă văd numai oameni mișto, cărora le simt energia înaltă. Un soi de liniște mă învăluie, de parcă ai zice că toată viața mea de până acum a fost croită pentru momentul ăsta. Armonia îmi inundă starea de spirit. Sinele meu e beat de beatitudine. Vreau să fiu aici. Vreau să-mi doresc ca, de data asta, lucrurile să meargă, în sfârșit, acolo unde tânjesc de atâta amar de vreme. Băiatul e frumos, îmi seamănă cu Key, e inteligent și creativ. Ușor evitant, pentru că îmi răspunde teribil de greu² și mă tem să nu fiu respinsă iar.

Înving totuși fricile și observ cum timpul curge ușor. De fapt, nici nu-l simt când trece. Dacă nu m-ar mâna curiozitatea să-l întâlnesc pe Făt-Frumos, cred că m-aș fi putut bucura și mai mult de liniștea unui oraș de provincie.

Revin la analiză:

Oamenii sunt atât de amabili, deschiși, dornici să se împrietenească, să sară în ajutor, să te vadă, să te facă să te simți bine. Să fii autentic, prin simplitatea lor. Stau la o cafea și fac ce nu am mai făcut demult: urmăresc cum se plimbă oamenii, cum se mișcă frunzele copacilor, cum merg agale trecătorii. Le ascult ritmul și simt vibrația orașului. Îmi fac speranțe, știu! Dar chiar și pentru momentele astea de așteptare, simt că merită să trec prin etapa asta. Să-mi dau

2. Și oare de ce? :).

voie să simt emoția, fluturii din stomac. Să mă joc. Să zâmbesc. Lacrimile amare să nu-mi mai invadeze inutil sufletul încercat.

M-a sunat simpaticul aseară și mi-a spus că nu mai are haine curate, că nu o să ajungă devreme, pentru că trebuie să se pregătească, să-și întindă hainele pe frânghie și tot așa³.

Azi m-a sunat iar și mi-a povestit, cu emoție, cum că tot nu are haine⁴! Că mașina de spălat din casa bunicilor e stricată. Că a luat pantalonii de pijama și s-a urcat în autobuz să meargă în apartamentul gol și să facă, cumva, să spele hainele. Dar, surpriză, și cealaltă mașină e stricată :)).

Apoi, altă surpriză: că mai are un apartament, al părinților, dar că nu are cheie ca să meargă să spele.

Și că, având în vedere situația, să iau eu trenul și să vin mai aproape de el. Să facem un switch, că oricum rămăsese că vin și eu să văd obiectivele turistice mult lăudate :).

Și mi-am zis în gând: ok, dar dacă fac asta, tot nu ai haine, așa e? Sau prin orașelul tău nu te sfiști să te plimbi tot cu pantalonii de pijama? Zic eu, așa cum sunt azi, toată poleită în mătase portocalie.

Doamnele de la magazin m-au tratat ca pe o prințesă răsfățată! Am cele mai frumoase rochii și cea mai faină împletitură și ditamai emoțiile cu care stau la o terasă din provincie, să ascult ritmul și să mă bucur de muzica orașului. *I'm sooo happy!* Nu am mai fost demult așa. O fi de bun augur? Eu așa simt acum!

Admir fetele gătite, cu părul lung lăsat pe spate, bărbații cu bun-simț. Oamenii ăștia îmi par că sunt altfel, au un fel simpatic de a merge pe stradă, de a zâmbi. Sunt sinceri, calzi și amabili. Car o geantă cam grea, că am luat după mine niște bomboane și un suc. Numai bine, că tocmai i le-am lăsat unui sârman. Geanta mea e mult mai ușoară acum. Mă simt

3. *Red flag?*

4. *Second red flag?*

utilă și cu speranță. Ascult o piesă din trecut și nu mai simt tristețe – sigur e de bine. Emoțiile astea îmi fac bine. Trebuie să mă ridic, că pierd trenul și nu-mi mai văd orășeanul simpatic apoi. Hai, sus, energiile, Wind!

Tot scriind, m-am lăsat dusă de val și am uitat cât e ceasul. Am mers totuși în pas lent până la gară. Am făcut poze, chiar câteva *selfie*-uri reușite și, la un moment dat, am catadicsit să verific harta și să văd cum stau cu timpul. Logic că nu ajungem. Două minute întârziere. Greu!

Am apelat la un Uber. I-am scris șoferului că pierd trenul dacă nu ajunge în timp. A făcut omul tot posibilul să se încadreze. M-a lăsat la gară și mi-a zis cât sunt de norocoasă că am dat de el. Și am zâmbit larg, gândindu-mă la ce bucurie enormă simt de când sunt pe aici. Cheltui de rup, dar nici că-mi pasă. Mă bucur de viață. Zâmbesc, râd, simt că am vacanță și că pot să trăiesc altfel față de cum mă setasem inițial.

Adio, tristețe!⁵

M-a lăsat omul binevoitor fix la colțul gării, cu două minute înainte să ajungă trenul, și mi-a zis pe unde să o iau. Am alergat ca disperata pe scările rulante, apoi prin pasajul pietonal, despre care credeam că nu se mai termină, dar tot am apucat să-mi laud în gând puterea corpului încă tânăr și energia. Inima bătea ca nebuna, dar am biruit și de data asta. Și... ce să vezi: exact la 14:29 am intrat în tren. La 14:30 – duși am fost! Acum să vedem ce ne așteaptă. Am reușit să ajung cu chiu, cu vai. Nu mai am timp să simt emoția aia mare. Marile emoții creează mari așteptări. Am să mă învăț și eu minte vreodată? Încă 10 minute și ajug!

Hai, *amigo mio*, să vedem cine ești! Și cine sunt eu lângă tine. Alături de ce personaj voi sta și cum mă voi simți în energia ta? Curaj, Wind!

5. Iar naivitatea e la ea acasă.

Entuziasmul nu mă iartă deloc și hotărâsc să selectez cele mai faine mesaje pe care mi le-a trimis și să-mi hrănesc speranțele cumva:

„Era o declarație foarte faină, într-o piesă de teatru, rostită de un personaj feminin: «Eu nu am inimă, însă mintea mea te vrea.»”

Și un dragon zboară ca dementul cu toate cheile de la ușa emoționalului meu. Sunt bine păzită de data asta.

„Dacă e doar la nivel intelectual, hai să facem o echipă de cercetare și gata, punem la lucru compatibilitatea asta! Cred că, dacă noi doi ne îndrăgostim, iese un foc de numa-numa!⁶”

6. Doar ai grijă, Wind! Foc îți trebuie ție?